

VIII

- Востен Евектос Фарт е най-старият град в нашата страна. Скоро ще го видите.

- Какви крепостни стени има! Сякаш е някоя древна столица. Външният му вид е много мрачен.

Но вътре е модерен, съвременен град. Всички стари сгради са заменени с нови. А крепостната стена скоро ще бъде съборена.

- И добре ще направят. Ах! Колко красив град. А сградите са толкова причудливи! Онази сякаш е птица с разперени крила.

- Това е Университетът на Евектос Свобоен Ублесос.

- Колко огромна сграда! А онази, която прилича на кораб, какво е?

- Там е корабостроителното училище.

- А онова огромно здание, което прилича на житен клас?

- Там се намира селскостопанският институт.

- Тази сграда пък има формата на лист от палма.

- Това е лесотехническият институт.

- Колко красиво е всичко това и толкова е тихо и спокойно.

- За учащите се трябва спокойствие и тишина. А тук всеки учи това, което го привлича.

- Това наистина е много хубаво, нали, Йолик? А аз трябваше да уча каквото ми казаха нашите.

- И аз също, но, разбира се, не станах химик, а поет.

- А този човек-сграда какво помещава?

- Тук е художествената академия.

- И всичко в този град е така подредено, че няма нищо излишно в общия комплекс. Виж, Милена, в краката на човека е легнал тигър.

- Това е символът на нашата държава. Победената природа в полза на човечеството.

- А ще можем ли да влезем в някоя от тези чудновати сгради?

- Сега не може, защото има занятия, но утре ще бъде почивен ден и ще влезем да разгледаме много от сградите. Сега ще отидем в столицата на нашата страна – град Свобо’.

- Кой знае колко е красива вашата столица.

- Ще я видите. Но първо ще се върнем в град Тамеа и оттам ще вземем един хеликоптер, от който да разгледате по-добре цялата ни прекрасна страна.

- Онзи остров отляво е ненаселен, навярно? – попита Йолик.

- Той е селскостопански район. Неговата земя изхранва двумилионното население на страната.

- Много малко хора.

- Толкова са. Но населението расте. Затова в последните години бяха построени два нови града на изкуствените острови, които са десет на брой. Единият град се казва Нурин’, а другият Айглавис. Но това не е единствената наша територия. Ние имаме бази на Луната и Марс, в които живеят около сто хиляди души...

- О-о!

- А освен тях имаме и хора в подводните бази, които са на брой около двеста хиляди.

- Че какво правят толкова много хора?! Много изследвания ли извършват?

- Да. Морското дъно, както и планетите, не е много добре изучено.

- А връщат ли се вашите хора от Марс и Луната?
- Връщат се всяка година, разбира се, който поиска.
Има хора на двадесет години, които са родени на Марс, а не са стъпвали на Земята.

- Не е ли много жестоко това?
- Не! Те там имат същите условия, както и земните хора.

- О, Йолик! Ние защо не отидем на Марс?
- И вие ще отидете, ако пожелаете. След два месеца излита кораб за Луната и Марс.

- Значи, отиваме на Марс, Йолик!
- Ти винаги бързаш да вземаш глупави решения!
- А теб винаги те е страх от пътешествия.
- Кой знае какво може да се случи по пътя за Марс!
- Глупчо! Хората толкова пъти са ходили там, дори, не виждаш ли, че имат такава техника, на който всеки би завидил.

- Да завиждат и да си чупят главите. Аз не завиждам и на Марс не се виждам!

- Ти почна с поезия.
- Ами да. Хрумна ми.
- Но ще се видиш, щом те навия.
- За тази работа не можеш ме навия.
- Страхливчо! Освен че си глупчо, си и страхливчо!
- Какъвто и да съм, имаме два месеца на разположение. Но все пак не ми се напуска майката Земя. Не стига, че не съм в родината си, ами и Земята да напусна, много ще ми стане!

- След два месеца ще започнеш да мислиш другояче.
- Ще видим!